

egyik sem futott csodalátni. Csak álltak a tűznél, mustrálgatták egymás lovait és vásári történetekkel szórakoztatták magukat.

— Ezek is csak olyanok, mint a papjuk. Ezeknek már semmi sem csoda... Még jó, hogy kontárnak nem szidott ez a ... ez a hitetlen pap — morgott-dörmögött a kápolnához visszatérőben.

A pap megáldotta az új festményeket, megtömjénezte őket, meghintette szenteltvízzel, amikorra mégiscsak odaszakadoztak az emberek. Nagy álmélkodással dugták be fejüket az ajtón és csodalattal telt meg szemük-lelkük a felékesített kicsiny szentély láttán.

Szekula Ádám jutott szóhoz elsőnek, de ő is csak suttogva mert beszélni, mert a pap már misézéshez öltözött.

— Ez ott a szélén, jó atyánk, szent József lehet a Szűzanyával: Betlehem városába menendő.

— Azok lehetnének — toldotta ki Darabant Ignác, a fuvaros — ha ott lenne a számár is! De nincs.

— Ugybiza! — szólalt meg Árendás Gazsi. — S emitt meg ugyanők viszik a Jézust Jeruzsálembe.

Egy nagykendőbe bugyolált asszony törte át magát a férfiak hadán s leborult a kápolna ajtajában.

— Édes Szűzanyám, de szörnyen szép lehettél, ha még a festett ábrázatod is ilyen ékes tud lenni!

Mondták a csodálkozás litániáját mindaddig, amíg a pap el nem kezdte a szentmisét. Akkor egyszerre csend lett s ebbe a csendbe zendült bele a kántor hangja:

„Néped Isten eléd járul:
Enekelni Máriáru.
Tőle támadt üdvösségünk,
Tőle juttatsz mindent nekünk.“

Az éneket átvette a nagy erdő s a fák között bujkáló szél halkan orgonálni kezdett hozzá.

LENNEL-E LOMBOM

Nem állhatok lombtalanul,
mint a villámsujtotta fák;
hétszer csapott a homlokomba,
de én még hétszer szegném lombosodva!
Lennél-e lombom, kisvirág?

Halkan színeztek téged a
dús, fénybeszótt, arany delek,
míg én magányosan bolyongtam,
így dúdolván a réteken magamban,
halkan, amint kerestelek:

Talán lilium illenék
hozzám, tán rózsá. — Egy virág,
melyet a nap dobott a földre
s szirmai a táj abroszára öltve
fehérek, kékek vagy lilák.

Lennél-e lombom, kisvirág?

Varga László